

Arrest

nr. 233 410 van 2 maart 2020
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. HARDY
Rue des Brasseurs 30
1400 NIVELLES**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN, VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 22 oktober 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 11 september 2019 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 28 oktober 2019 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 januari 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 februari 2020.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. HARDY, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaten C. DECORDIER en C. VANBEYLEN, die verschijnen voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Na een eerder verblijf in België met zijn echtgenote van 2007 tot 2010 keert verzoeker in april 2016 samen met zijn echtgenote terug naar België op grond van een brief van de Vrije Universiteit Brussel (VUB) van 5 januari 2016 waarin wordt meegedeeld dat verzoeker wordt aangesteld als Chinese directeur van het Confucius Instituut, dit van 25 februari 2016 tot 24 februari 2018.

1.2. Verzoeker werd gedurende zijn verblijf in België telkens in het bezit gesteld van A-kaarten. De laatste A-kaart was geldig tot 24 maart 2019. Verzoeker verkreeg deze A-kaarten telkens op grond van uitgereikte arbeidskaarten B, dit als gedetacheerd gasthoogleraar aan de VUB. De laatste B-kaart was geldig tot 24 februari 2019.

1.3. Op 5 februari 2019 dient verzoeker bij het Brussels Gewest een aanvraag in tot “single permit”-verlenging, dit als gastprofessor aan de VUB. Het Brussels Gewest gaf toelating tot arbeid op 2 april 2019.

1.4. Op 9 mei 2019 vraagt de verwerende partij het advies van de Staatsveiligheid voor wat betreft de verlenging van de A-kaart van verzoeker. De verwerende partij wijst erop dat verzoeker als gastprofessor is uitgezonden door de Renmin University of China om colleges te geven aan de VUB en dat zijn opdracht is verlengd tot 31 juli 2019.

1.5. Op 22 mei 2019 stelt de Staatsveiligheid in een als “routine” bestempeld document dat de activiteiten van verzoeker op directe wijze de spionage- en inmengingsactiviteiten van de Chinese inlichtingendiensten ondersteunen en dat zijn activiteiten bijgevolg een dreiging vormen voor de inwendige en uitwendige veiligheid van de Staat.

1.6. Op 15 juli 2019 treft de verwerende partij een beslissing tot weigering tot verblijf (bijlage 48). In deze beslissing wordt verwezen naar artikel 3, eerste lid, 7° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en naar wat de Staatsveiligheid aan de Dienst Vreemdelingenzaken heeft gesignaleerd op 22 mei 2019. Er wordt gesteld dat de aanvraag voor de gecombineerde vergunning wordt geweigerd. Deze beslissing werd verzoeker betekend op 30 juli 2019. Verzoeker heeft deze beslissing niet aangevochten.

1.7. Bij brief van 15 juli 2019, gericht aan verzoeker op diens adres, kondigt de verwerende partij aan dat aan verzoeker het bevel kan worden gegeven om het grondgebied te verlaten binnen een bepaalde termijn. In deze brief laat de verwerende partij tevens weten dat ze overweegt om een inreisverbod voor meer dan 5 jaar op te leggen. Verzoeker krijgt, zo deelt de brief mee, de mogelijkheid om elementen in dit verband mee te delen aan de verwerende partij binnen een termijn van 15 dagen vanaf de dag van verzending van deze brief.

1.8. Op 31 juli 2019 verlaat verzoeker het Belgisch grondgebied.

1.9. Op 11 september 2019 legt de verwerende partij een inreisverbod van 8 jaar op. Deze beslissing wordt aan verzoeker betekend op 24 september 2019 op de Belgische ambassade te Peking.

Dit is de thans bestreden beslissing. Zij luidt als volgt:

“Aan de heer / mevrouw, die verklaart te heten:

naam: [S., X.]

geboortedatum: [...]

[...]

nationaliteit: China

wordt inreisverbod voor 8 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Op 15/07/2019 heeft de betrokkene een weigering tot verblijf gekregen. Het verblijf werd geweigerd wegens redenen van nationale veiligheid. Deze weigering werd hem betekend op 30/07/2019. De betrokkene werd dus op de hoogte gesteld van de motieven van de weigering.

Bij deze beslissing werd ook de vraag gesteld om bijkomende elementen voor te leggen om de Dienst Vreemdelingenzaken in staat te stellen haar belangenafweging te maken voor een inreisverbod.

De betrokkene heeft geen gehoor gegeven aan de oproep om bijkomende elementen voor te leggen binnen de 15 dagen.

Overwegende dat de betrokkene in België gewoond heeft tussen 2007 en 2010 en tussen 2016 en 2019.

Overwegende dat dit verblijf telkens beperkt is geweest en verbonden aan een toelating tot arbeid.
Overwegende dat de betrokkene tussen 2010 en 2016 teruggekeerd is naar China.
Overwegende dat de betrokkene na de weigering van het verblijf op 15/07/2019 ook teruggekeerd is naar China.
Overwegende dat deze terugkeer aantoont dat de banden met China behouden zijn gebleven.
Overwegende dat de duur van het verblijf in België niet van dergelijke aard is dat een terugkeer naar China onmogelijk is.
Overwegende dat de vrouw van de betrokkene ook is teruggekeerd naar China waardoor de gezinscel behouden blijft.
Overwegende het advies van de veiligheid van de staat waarbij de betrokkene een bedreiging vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid.
Overwegende dat de betrokkene op directe wijze de spionage- en inmengingsactiviteiten van de Chinese inlichtingendiensten ondersteunen.
Overwegende dat artikel 8 van het EVRM voorziet dat een inmenging van de staat is toegestaan indien dit bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land.

□ In uitvoering van artikel 74/11, §1, vierde lid, van de wet van 15 december van 1980, wordt een inreisverbod van acht jaar opgelegd, omdat betrokkene een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”

2. Over de rechtspleging

De verzoekende partij heeft bij brief van 11 februari 2020 een pleitnota ingediend die de Raad per brief van 14 februari 2020 heeft verzonden naar de verwerende partij.

Het neerleggen van een dergelijk stuk in het kader van een schorsings- en annulatieberoep is niet voorzien in de Vreemdelingenwet noch in het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

De Raad moet de pleitnota van de verzoekende partij dan ook niet als een processtuk in zijn beoordeling betrekken.

Het schriftelijke karakter van de procedure zoals bepaald in artikel 39/60 van de Vreemdelingenwet verbiedt dat nieuwe middelen ter terechtzitting worden voorgelegd, maar het kan de partijen niet beletten ter terechtzitting mondeling te antwoorden op de argumenten in feite en in rechte die voor de eerste keer in de laatste proceduregeschriften zouden zijn aangevoerd, quod in casu (cf. GwH 29 april 2010, nr. 45/2010). De verwerende partij brengt in haar nota immers ter kennis dat de bestreden beslissing een andere juridische grondslag heeft dan deze die hierin wordt vermeld. Bijgevolg kan de pleitnota van de verzoekende partij bijdragen tot het begrijpen van de uiteenzetting ter terechtzitting, zoals zij het ook zelf stelt ter terechtzitting. Vanuit dat oogpunt en met die beperkte waarde van een loutere geheugensteun kan de pleitnota bij de zaak worden betrokken (RvS 14 februari 2008, nr.179 634; gelijkluidend: RvS 10 december 2009, nr. 198.778, RvS 10 december 2009, nr. 198.779 ; RvS 1 april 2010, nr. 202.734).

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel werpt verzoeker onder meer de schending op van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet. In het eerste onderdeel van zijn middel werkt verzoeker dit uit en werpt hij onder meer op dat de verwerende partij artikel 74/11, §1, 4° van de Vreemdelingenwet miskent doordat de bestreden beslissing niet gepaard met een beslissing tot verwijdering.

Hij betoogt als volgt:

“1.1. Première branche

La partie défenderesse méconnaît l'article 74/11 §1er, al. 4 LE, sur lequel elle fonde sa décision, et les obligations de motivation, puisque l'interdiction d'entrée « n'assortit », n'accompagne pas une décision d'éloignement.

L'article 74/11 LE prévoit que l'interdiction d'entrée accompagne une autre décision :

« La décision d'éloignement est assortie d'une interdiction d'entrée de maximum trois ans, dans les cas suivants » ; « La décision d'éloignement peut être assortie d'une interdiction d'entrée de plus de cinq ans lorsque le ressortissant d'un pays tiers constitue une menace grave pour l'ordre public ou la sécurité nationale » (nos accents).

L'article 1er LE prévoit aussi qu'une interdiction d'entrée est une « décision qui peut accompagner une décision d'éloignement et qui interdit, pendant une durée déterminée, l'entrée et le séjour, soit sur le territoire du Royaume, soit sur le territoire de tous les Etats membres, en ce compris celui du Royaume » (nos accents).

Quant à la décision d'éloignement, la disposition précitée la définit comme « la décision constatant l'illégalité du séjour d'un étranger et imposant une obligation de retour ».

La Cour constitutionnelle de rappeler dans son récent arrêt 112/2019 du 18 juillet 2019 (nos accents): « B.37.3. Selon l'article 1er, §1er, 8°, de la loi du 15 décembre 1980, une interdiction d'entrée est «la décision qui peut accompagner une décision d'éloignement et qui interdit pendant une durée déterminée, l'entrée et le séjour, soit sur le territoire du Royaume, soit sur le territoire de tous les Etats membres, en ce compris celui du Royaume ». L'article 74/11 de cette loi règle les modalités de l'interdiction d'entrée. Une interdiction d'entrée ne peut être délivrée sans décision d'éloignement. Une interdiction d'entrée n'a de sens que si elle est accompagnée d'une mesure d'éloignement ».

L'interdiction d'entrée présentement querellée n'assortit pas une telle décision : elle a été prise, et notifiée, seule.

Dès lors, le moyen est fondé. »

3.2. Artikel 74/11, §1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1

De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien:

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”

3.3. In casu verwijst de bestreden beslissing naar artikel 74/11, §1, vierde lid van de Vreemdelingenwet en stelt ze op basis hiervan dat een inreisverbod van acht jaar wordt opgelegd omdat verzoeker een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

3.4. Uit deze bepaling volgt duidelijk dat een beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod maar dat als er een inreisverbod wordt opgelegd, dit gepaard moet gaan met een beslissing tot verwijdering. Een inreisverbod op grond van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet is noodzakelijkerwijze een accessorium van een beslissing tot verwijdering. Er is geen inreisverbod mogelijk zonder beslissing tot verwijdering (cf. RvS 18 december 2013, nr. 225.871, RvS 26 juni 2014, nr. 227.898). Een inreisverbod heeft slechts betekenis indien het gepaard gaat met een verwijderingsmaatregel (GwH 18 juli 2019, nr. 112/2019, punt 37.3).

3.5. Deze conclusie dringt zich ook op wanneer wordt gekeken naar de Europeesrechtelijke context.

3.6. Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet vormt namelijk de omzetting van artikel 11 van richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 van het Europees Parlement en de Raad over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op

hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn). In artikel 3, punt 6 van de Terugkeerrichtlijn wordt het begrip 'inreisverbod' omschreven als *“een administratieve of rechterlijke beslissing of handeling waarbij de betrokkene de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn wordt verboden, samen met een terugkeerbesluit.”*

3.7. In het arrest Ouhrami van 26 juli 2017 (zaak C-225/16) heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie gesteld:

“43 Artikel 3, punt 6, van richtlijn 2008/115 omschrijft „inreisverbod” als „een administratieve of rechterlijke beslissing of handeling waarbij de betrokkene de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn wordt verboden, samen met een terugkeerbesluit”. Laatstbedoeld besluit is in artikel 3, punt 4, van deze richtlijn gedefinieerd als „de administratieve of rechterlijke beslissing of handeling waarbij wordt vastgesteld dat het verblijf van een onderdaan van een derde land illegaal is of dit illegaal wordt verklaard en een terugkeerverplichting wordt opgelegd of vastgesteld.

(...)

45. Uit de bewoordingen van deze bepalingen alsmede uit het gebruik van de uitdrukking „inreisverbod” vloeit voort dat een dergelijk verbod wordt geacht een terugkeerbesluit aan te vullen door het de betrokkene te verbieden gedurende een bepaalde tijd na zijn „terugkeer”, zoals deze term is gedefinieerd in artikel 3, punt 3, van richtlijn 2008/115, en dus na zijn vertrek van het grondgebied van de lidstaten, dat grondgebied opnieuw te betreden en er vervolgens te verblijven.”

3.8. Het bestreden inreisverbod gaat echter niet gepaard met een beslissing tot verwijdering/terugkeerbesluit. Verzoeker kan dan ook worden gevolgd in zijn betoog dat hiermee artikel 74/11, §1, 4e lid van de Vreemdelingenwet werd geschonden.

3.9. Het verweer in de nota met opmerkingen dat wordt ontwikkeld in verband met het eerste onderdeel van het middel kan hieraan geen afbreuk doen. Verweerder stelt:

“In een eerste onderdeel haalt verzoekende partij aan dat aan verzoeker geen bevel werd afgeleverd, terwijl artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet stipuleert dat een inreisverbod steeds gepaard moet gaan met een bevel om het grondgebied te verlaten.

Uit stukken van het administratief dossier blijkt dat de SIS-seining werd opgelegd in toepassing van artikel 24 van de EU-Verordening dd. 28.11.2018 betreffende de instelling, de werking en het gebruik van het Schengeninformatiesysteem (SIS) op het gebied van grenscontroles, tot wijziging van de Overeenkomst ter uitvoering van het Akkoord van Schengen en tot wijziging en intrekking van Verordening (EG) nr. 1987/2006.

Voormeld artikel bepaalt:

De lidstaten voeren een signalering in met het oog op weigering van toegang en verblijf uit indien aan een van de volgende voorwaarden is voldaan:

a) de lidstaat is tot de slotsom gekomen dat op basis van een individuele evaluatie, waarbij de persoonlijke omstandigheden van de betrokken onderdaan van een derde land en de gevolgen van een weigering van toegang en verblijf zijn geëvalueerd, de aanwezigheid van die onderdaan van een derde land op zijn grondgebied een bedreiging vormt voor de openbare orde of veiligheid of de nationale veiligheid, en de lidstaat heeft diens gevolg een administratieve of gerechtelijke beslissing tot weigering van toegang en verblijf genomen en heeft daartoe overeenkomstig zijn nationaal recht een nationale signalering met het oog op weigering van toegang en verblijf ingevoerd, of

b) de lidstaat heeft overeenkomstig procedures met inachtneming van Richtlijn 2008/115/EG een inreisverbod ten aanzien van een onderdaan van een derde land uitgevaardigd. 2.

De in lid 1, onder a), genoemde situaties doen zich voor wanneer: a) een onderdaan van een derde land in een lidstaat veroordeeld is voor een strafbaar feit waarvoor een vrijheidsstraf van ten minste één jaar geldt; b) er zijn gegronde redenen om aan te nemen dat een onderdaan van een derde land een ernstig strafbaar feit, onder meer een terroristisch misdrijf, heeft gepleegd of er zijn duidelijke aanwijzingen dat hij overweegt een dergelijk feit te plegen op het grondgebied van een lidstaat, of c) een onderdaan van een derde land heeft het Unierecht of het nationale recht inzake binnenkomst in en verblijf op het grondgebied van de lidstaten omzeild of gepoogd deze te omzeilen.

Voormeld artikel bepaalt dat de lidstaat een administratieve beslissing tot weigering van toegang en verblijf kan nemen en daartoe overeenkomstig zijn nationaal recht een nationale signalering met het oog op weigering van toegang en verblijf kan invoeren.

Uit stukken van het administratief dossier blijkt dat aan verzoekende partij op 15.07.2019 een beslissing tot weigering werd genomen en dit op grond van artikel 3 lid 1, 7° van de Vreemdelingenwet. Voormeld artikel bepaalt dat de toegang aan een vreemdelingen kan worden geweigerd wanneer hij geacht wordt de openbare rust, de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden. Samenlezing van artikel 24 van de EU-Verordening dd. 28.11.2018 en artikel 3, eerste lid, 7° van de Vreemdelingenwet bepalen dat een inreisverbod kan worden genomen zonder dat dit gepaard gaat met een verwijderingsbeslissing.”

3.10. De stelling in de nota met opmerkingen dat de bestreden beslissing is gesteund op een combinatie van artikel 3, eerste lid, 7° van de Vreemdelingenwet met artikel 24 van de EU-verordening 2018/1861 van 28 november 2018 betreffende de instelling, de werking en het gebruik van het Schengeninformatie-systeem (SIS) op het gebied van grenscontroles, tot wijziging van de Overeenkomst ter uitvoering van het Akkoord van Schengen en tot wijziging en intrekking van Verordening (EG) nr. 1987/2006 (hierna: de SIS II-verordening) is niet dienstig. Zoals de verzoekende partij terecht opmerkt ter terechtzitting verwijst de bestreden beslissing niet naar artikel 24 van de SIS II-verordening. Ze verwijst naar artikel 74/11, §1, vierde lid van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing kan niet overeind blijven aan de hand van het a posteriori substitueren van motieven.

3.11. Daar kan ten overvloede nog aan worden toegevoegd dat uit het administratief dossier niet blijkt dat de verwerende partij artikel 24 van de SIS II-verordening heeft toegepast.

Deze bepaling luidt al volgt:

“Voorwaarden voor de invoering van signaleringen met het oog op weigering van toegang en verblijf

1. De lidstaten voeren een signalering in met het oog op weigering van toegang en verblijf uit indien aan een van de volgende voorwaarden is voldaan:

a) de lidstaat is tot de slotsom gekomen dat op basis van een individuele evaluatie, waarbij de persoonlijke omstandigheden van de betrokken onderdaan van een derde land en de gevolgen van een weigering van toegang en verblijf zijn geëvalueerd, de aanwezigheid van die onderdaan van een derde land op zijn grondgebied een bedreiging vormt voor de openbare orde of veiligheid of de nationale veiligheid, en de lidstaat heeft diens gevolg een administratieve of gerechtelijke beslissing tot weigering van toegang en verblijf genomen en heeft daartoe overeenkomstig zijn nationaal recht een nationale signalering met het oog op weigering van toegang en verblijf ingevoerd, of

b) de lidstaat heeft overeenkomstig procedures met inachtneming van Richtlijn 2008/115/EG een inreisverbod ten aanzien van een onderdaan van een derde land uitgevaardigd.

2. De in lid 1, onder a), genoemde situaties doen zich voor wanneer:

a) een onderdaan van een derde land in een lidstaat veroordeeld is voor een strafbaar feit waarvoor een vrijheidsstraf van ten minste één jaar geldt;

b) er zijn gegronde redenen om aan te nemen dat een onderdaan van een derde land een ernstig strafbaar feit, onder meer een terroristisch misdrijf, heeft gepleegd of er zijn duidelijke aanwijzingen dat hij overweegt een dergelijk feit te plegen op het grondgebied van een lidstaat, of

c) een onderdaan van een derde land heeft het Unierecht of het nationale recht inzake binnenkomst in en verblijf op het grondgebied van de lidstaten omzeild of gepoogd deze te omzeilen”.

3.12. De nota met opmerkingen stelt dat artikel 24, lid 1a) juncto lid 2 b) van de SIS II-verordening van toepassing is op verzoekers geval.

3.13. Artikel 24 van de SIS II-verordening handelt over voorwaarden voor het invoeren van signaleringen met het oog op weigering van toegang en verblijf. In artikel 3 van de SIS II-verordening, dat handelt over definities voor de toepassing van deze Verordening kan worden gelezen: *“1. ‘signalering’: een in SIS ingevoerde reeks gegevens aan de hand waarvan de bevoegde autoriteiten een persoon kunnen identificeren met het oog op het uitvoeren van een specifieke actie”.*

3.14. Echter blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker niet gesignaleerd werd in het SIS. In het administratief dossier zit namelijk een nota, opgesteld door attaché M.M. op 24 september 2019, waarin kan worden gelezen: *“Instructions hiérarchie du 24.09/2019: signaler BNG uniquement”*.

3.15. De ANG (BNG in het Frans: Banque de données Nationale Générale) is de Algemene Nationale Gegevensdatabank, die conform artikel 1, §1, 18° van de Vreemdelingenwet wordt gedefinieerd als *“de politionele gegevensbank bedoeld in artikel 44/7 van de wet van 5 augustus 1992 op het politieambt”*.

3.16. In uitvoering van de in punt 3.14. vermelde instructies schreef attaché M.M. op 25 september 2019 een brief naar de FOD Binnenlandse Zaken, Directie Controle Binnenland – Controles en Intercepties met de vraag om verzoeker te signaleren in de ANG. Hierbij werd meegedeeld, *“Betrokkene is het voorwerp van een verwijderingsmaatregel (sic) met inreisverbod”*.

3.17. Het document waar de verwerende partij ter terechtzitting de aandacht op vestigt kan niet leiden tot een andersluidend oordeel. Het betreft immers niet meer dan een voorstel tot signalering van een persoon in het SIS, dat zich ook bevindt in het administratief dossier. Echter is er geen bewijs in het administratief dossier dat dit voorstel ook effectief is uitgemond in een daadwerkelijke SIS-seining, wat dan trouwens ook niet zou rijmen met het gestelde in punt 3.14.

3.18. De Raad neemt akte van de verklaringen ter terechtzitting van de verwerende partij dat verzoeker naar China is vertrokken alvorens ze een bevel om het grondgebied te verlaten kon geven en dat derhalve het kader van de Terugkeerrichtlijn niet meer kan gelden, daar dit immers van toepassing is op illegaal op het grondgebied verblijvende derdelanders, maar dat desalniettemin een inreisverbod voor verzoeker zich opdroeg. Daargelaten de vraag of er geen bevel om het grondgebied te verlaten kon worden gegeven samen met de in punt 1.6. bedoelde beslissing, wijzen de verklaringen van de verwerende partij ter terechtzitting er op dat zij zich er zelf van bewust is dat de bestreden beslissing niet kan verwijzen naar artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet dat immers de omzetting vormt van de Terugkeerrichtlijn. De vraag die voorligt is trouwens niet of de verzoekende partij een inreisverbod kan worden opgelegd, maar of de verwerende partij toepassing kan maken van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, quod non in casu. Een inreisverbod op grond van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet geldt voor de gehele Schengenruimte. Het is een administratieve of rechterlijke beslissing of handeling waarbij de betrokkene de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn wordt verboden, samen met een terugkeerbesluit, wat zoals gezegd ontbreekt. Artikel 24 van de SIS II-verordening laat echter wel toe een administratieve of gerechtelijke beslissing tot weigering van toegang te nemen (zonder terugkeerbesluit), wat lijkt te wijzen op een maatregel waarbij de toegang tot (enkel) het Belgisch grondgebied wordt verboden voor de duur ervan. Het betreft dan geen ‘inreisverbod’ dat in artikel 1, 17°, van de SIS II-verordening gedefinieerd wordt als *“een inreisverbod als omschreven in artikel 3, punt 6, van Richtlijn 2008/115/EG”* (Terugkeerrichtlijn) – dus gekoppeld aan een terugkeerbesluit –, dat eveneens kan worden gesignaleerd in het SIS (cf. artikel 24, lid 1 b) van de SIS II-verordening).

3.19. Het eerste onderdeel van het enig middel is gegrond (cf. punt 3.8.). Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. De overige onderdelen van het middel behoeven dan ook geen verdere bespreking.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft in haar enig middel een gegrond onderdeel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak te worden gedaan over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 11 september 2019 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies) wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee maart tweeduizend twintig door:

mevr. M. EKKA,	kamervoorzitter
mevr. M. MAES,	rechter in vreemdelingenzaken
mevr. M. RYCKASEYS,	rechter in vreemdelingenzaken
dhr. T. LEYSEN,	griffier

De griffier,	De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA